ALEXANDRU CANTACUZINO

ROMÂNISMUL NOSTRU

BUCUREȘTI
— 1936 —
— 1940 —

Domnilor Studenți,

Neamurile, cred eu, nu sunt rezultatul unor jocuri întâmplătoare ale hazardului nici creația inteligenței sau a unor patimi oarbe ale oamenilor.

O nație nu este înfăptuirea unor oportunități vremelnice, a unor închipuiri sau a unui capriciu al naturii.

Existența neamului român nu este câștigul unui loz norocos.

Inainte ca Iulius Cezar să fi plecat la drum spre a'și însuși faimă în bogăție dincolo de Alpi, cu gândul să înstăpânească pacea în Galia, la granițele de Nord Vest ale imperiului roman, să mărească gloria și dominația Romei și pe urmă să primească, învesmântat în togă de purpură și cu fruntea încununată de lauri, onorurile triumfului dealungul calei Via Sacra, prin Forum, până la templul lui Jupiter Capitolinus; înainte de a se ivi aceste evenimente istorice, în înțelepciunea celui de Sus, erau deja hărăzite nașterea și destinul Franței.

Inainte ca legiunile romane conduse de împăratul Traian să fi trecut Dunărea, înainte ca Regele Decebal să'și fi dat moartea în amarul de a fi pierdut libertatea neamului neînvins al Dacilor, Dumnezeu torsese deja firul vieții sortită nației românești, care, dela leagănul ei imperial roman, trece prin nesfârșite încălcări ale năvălitorilor și asupritorilor din atâtea noroade străine și duce, prin învierea legionară, la rodnicia semeață a Românismului de mâine.

După cum conceptul de arbore și menirea specifică

a stejarului au preexistat seminţii de ghindă, tot aşa, credem noi, că în rânduiala Dumnezeirii, există o imagine a ursitei noastre de neam românesc.

Vom creşte şi ne vom desvolta în limitele şi potrivit acestei imagini dinadins zămislită de Dumnezeu pentru noi, vom purta flori şi vom da fructe româneşti şi rău va fi de ne vom încumeta să fim altceva, decât înfăptuirile vii ale unui gând Dumnezeesc.

Bineînţeles că această creştere poate fi strâmbată, deviată, această înmugurire poate fi viţiată pe pământ, roadele pot fi chircite şi otrăvite prin fapta noastră.

Dar aceasta nu înseamnă, că nu există în viziunea celui de Sus modelul divin al neamului român crescând, înverzind şi purtând minunate roade româneşti.

Dacă acesta e adevărul, cum îndrăznesc atunci internaţionaliştii şi comuniştii să scrie şi să vorbească de un neam european, despre o patrie universală, despre o limbă „esperanto“, etc. şi să opună concepţia minţii lor, învăţămintelor istoriei şi hotărârilor cereşti.

Da, fraternitate, bună înţelegere, bună învoire, omenie şi generozitate umană cât mai mult, însă nu stârpirea raselor, nici nimicirea credinţelor şi moravurilor naţionale, nici dărâmarea legilor de creştere şi de creaţie proprii fiecărei naţiuni.

Dacă lui Dumnezeu nu-i plac naţionalităţile, dacă Dumnezeu nu are dragoste şi milă pentru ele şi nu le-a luat sub binecuvântata sa oblăduire, dacă nu ar fi conceput lumea sub aspectul unor specii naţionale, fiecare cu destinul său separat,

Dacă Dumnezeu nu ar fi hotărât pe pământ fiecărei naţiuni sălaşul ei potrivit, cum de nu s'a topit naţia românească sub invaziile atâtor năvălitori: Goţi, Gepizi, Huni, Avari, Unguri, Slavi, Ruşi, Poloni, Turci, Greci, Tătari, şi Evrei.

Vedeţi Dumneavoastră, pământul acesta pe care trăim a fost năvălit, de multe ori, de felurite noroade.

Dar numai odată, la cucerirea romană, Dumnezeu a sorocit timpul obârşiei noastre prin întruchiparea elementelor romano-thracice, iar din momentul acela, deşi peste Românime s'au perindat încă 16 veacuri de cotropiri şi stă-

pâniri străine, nici un neam nu s'a mai putut naşte pe aceste plaiuri şi nimic, nici o influenţă, nici o vijelie, nu a mai putut desface ceeace a fost zămislit dintr'un ordin care nu greşeşte.

Acesta e adevărul, deşi apologeţii ştiinţei vă vor oferi sute de alte explicaţii nesatisfăcătoare.

Oricâte imitaţii şi moravuri străine au fost impuse neamului nostru, oricât amestec de viaţă, de credinţă, de sânge, de limbă, de interese cu străinii, ne-a fost sortit în trecutul nostru sbuciumat, românul nu s'a identificat cu elementele alogene şi a rămas separat cu natura sa predestinată şi cu ursita sa diferită.

Mai cu seamă la ţară, eul romano-thracic s'a păstrat aproape neîntinat.

Influenţele străine au rămas semne la suprafaţă, cusururi şi năravuri cari se pot lecui, n'au atins însă adâncimea sufletului fraged şi limpede al românismului.

Cultura, obiceiurile, ingredientele civilizaţiei străine, au fost maimuţării la modă ce pot uşor fi lepădate.

Imaginaţi un metal, care nu intră în aliaj, în amalgam cu altele, care, în foc şi în temperatura cea mai dogoritoare, nu se contopeşte cu alte corpuri şi îşi păstrează particularităţile sale, propria sa valenţă şi densitate.

Acest metal are în ordinea scopurilor Dumnezeeşti, întrebuinţarea sa şi menirea s'a rezervată.

Miracolul persistenţei elementului românesc este învăţământul cel mai peremptoriu de naţionalism.

Nu e răspuns mai usturător dat comuniştilor şi internaţionaliştilor, decât dăinuirea elementului românesc, prin opreliştea şi durerosul vârtej al istoriei.

Elementul românesc în lume a dăinuit fiindcă a rămas naţional, legat de datinile strămoşilor noştri şi următor legilor tainice ale firii româneşti.

Dar dacă Pronia Cerească a lăsat neamului nostru un destin de împlinit, o slujbă în care trebuie să servim spre desăvârşirea însăşi a fiinţei noastre româneşti, aceasta nu înseamnă că purtarea noastră nu mai contează, deoarece este hotărâtă de fatalitate şi că nu este răpită libertatea de a săvârşi fapte potrivnice destinului nostru şi de a nu-l înţelege.

Doar libertatea de a face rău dă adevărata sa valoare străduinţei noastre sbuciumate de a înţelege menirea neamului nostru.

*) Dumnezeu a dăruit neamurilor numai posibilitatea de a vieţui, nu şi dreptul.

Dreptul de a trăi trebueşte meritat prin vrednicia noastră.

Să privim şi să pricepem deci legile creşterii naţiunii româneşti.

* * *

Dacă concepem astfel menirea neamului nostru, care urmează a se confunda cu imaginea divină despre rosturile româneşti, este lesne de răspuns la întrebarea: Cum se va îndruma tineretul român.

Tineretul român va descoperi în zarea sa trei ţeluri pe cari le va sluji: 1. destinul românesc, 2. mărirea naţiei, 3. înobilarea neamului.

Intre aceste ţeluri, trebueşte păstrată erarhia pe care o indicăm, deoarece înainte de împodobirea şi mulţumirea naţiei noastre prezentă în viaţă, primează împlinirea sensului etern al neamului românesc, primează să nu ne abatem câtuşi de puţin dela rânduiala Dumnezeiască dată nouă pentru desfăşurarea celor veşnice.

Ne vom gândi întâi la destinul românesc: ce avem de înfăptuit în această lume, noi Românii?; pentru ce scop a da viaţă Dumnezeu unui neam românesc?; cum putem noi să servim destinul nostru?.

Ne vom întreba apoi: cum putem ajunge la întâetate printre atâtea alte noroade?; cum putem adăuga putere, ordine, sănătate, frumuseţe, strălucire, bogăţie, etc., colectivităţii noastre naţionale şi statului român?.

In fine vom cugeta la înobilarea neamului nostru: prin ce calităţi, prin ce merite şi distincţii excepţionale, s'ar putea purifica generaţia noastră şi obţine mândria unui plus de demnitate?.

Să fie deci bine lămurit, nu ne vom gândi numai la

*) Observaţie a Domnului Profesor Nae Ionescu.

interesele noastre actuale de generație nouă și revoluționară și nu ne vom preocupa numai de foloasele și gloria colectivității noastre națională actuală, trebue să ne gândim la legile desfășurării existenței românești, la destinul veșniciei noastre.

Astfel fiind țelurile, voi arăta schematic și ce ni se cere spre a lucra la înfăptuirea lor.

Ni se cere să purtăm în suflet un mănuchi de trei făclii împreunate, strâns îngemănate, necontenit aprinse, cari să mistue orice altă poftă lăturalnică.

Anume: 1. spiritul creștin, 2. spiritul naționalist, 3. spiritul eroic revoluționar.

Acestea, compuse, laolaltă, fac un tot spiritual indisolubil, anume spiritul legionar pe care-l disecăm aci numai momentan, spre a ușura lămuririle noastre.

Subliniez de pe acuma că simțirea și gândirea noastră legionară se deosebesc fundamental de trăirea național socialistă și de cea fascistă, prin spiritul nostru creștin și prin spiritul nostru naționalist; ne apropiem numai prin spiritul eroic revoluționar*).

* * *

Despre spiritul nostru creștin.

Vor zice unii: Nu sunteți D-voastră primii creștini, nici mai grozavi ca alții. S'au perindat de aproape 2000 de ani, atâtea generații de vrednici și credincioși creștini.

Nu este o calitate specifică a D-voastră, tineretul român; și cadeți în greșeala fariseilor, lăudându-vă astfel.

Răspundem: Creștinismul ne este specific nouă, deoarece însămânțat în teren legionar, dă roade specifice.

Aceleași învățături de două ori milenare, același rit strămoșesc, inspiră în sufletul nostru legionar, o trăire nouă și în adevăr superioară.

Cultivăm deci această sămânță creștină sădită pe brazda sufletească legionară, iar prin educație și deprindere, înlesnim creșterea acestui minunat spic creștin, și veghiăm asupra roadelor spiritului creștin, produse din seva legionară.

Și căutăm să însemnăm legile de germinare, de creș-

---

*) Evident nu este cazul să învederăm în acest Raport, diferențele dintre Național-socialismul german și Fascism.

tere sănătoasă şi de înflorire optimă ale spiritualităţii creştine, în noua formaţie sufletească legionară a făptuirii româneşti.

Aci vreau să vă dau un sfat:

Feriţi-vă bine de o eroare şi de o confuzie, răspândite. Sunt unii care sunt isipitiţi să încerce comparaţii pripite între mişcarea revoluţionară a tineretului român şi ideologia hitleristă germană sau musoliniană.

Vă fac atenţi că mistica noastră a răsărit din ţărână românească, simultan şi chiar anterior mişcării fasciste sau naţional-socialiste germane.

Multe deosebiri ne despart de aceste mişcări străine.

Primordiala caracteristică a spiritualităţii noastre, e faptul că ea se înrădăcinează adânc în învăţămintele şi în misticismul creştin; Pregătirea sufletească creştină poate singură să creeze, credem noi, acele legături, aceia solidaritate spirituală, o trainică împărtăşire între noi, acel reciproc ajutor moral şi social, sentimentele de fraternitate naţională, cari constitue temelia necesară oricărei însănătoşiri intelectuale, morale, economice, administrative şi politice româneşti.

Să fie însă desluşit, prin creştinism, noi înţelegem credinţa noastră ortodoxă revelată.

N'am putea, cum fac naţional-socialiştii germani, să considerăm pe Dumnezeu ca un product al împrejurărilor locale, ceva fabricat de om, de geniul rasei, sau de sângele aric. Nu credem într'o Dumnezeire particularistă croită de noi pe măsura speciei româneşti.

N'am putea, cum fac unii profesori universitari de ai noştri, zişi creştini, să concepem pe Dumnezeu ca un fenomen comun şi natural de închipuire al omului sau ca o activă idealizare a energiei cosmice.

Dar ce ne mai deosibeşte încă de tineretul celorlalte ţări şi însăşi de tineretul Italian sau German, este morala noastră a ispăşirii, este cumplita noastră certitudine că, pe acest pământ, ceiace nu este clădit cinstit şi drept clădit pe adevăr, pe probitate şi pe onoare, este neapărat sortit să se năruie.

Acest sentiment ne face să credem în fatalitatea biruinţei binelui.

Noi nu putem sufleteşte avea încredere, de ex. în supremaţia forţei, a rasei ori a ştiinţei, decât dacă sunt supuse unei legi transcedente morale.

Noi nu credem în singurele avantagii ale progresului material sau ale perfecţionării fizice şi nu vrem să ne închinăm unui stat divizionat şi promovat drept infailibil, sub condiţia să nu păcătuiască contra intereselor sale imediate.

Sentimentul acesta ne conduce să judecăm că altitudinile morale sunt pentru o naţie un avut mai preţios decât bogăţia sa, decât echipamentul său technic, decât comoditatea sa materială, forţa sa trecătoare şi chiar prosperitatea sa fizică.

Noi credem în superioritatea legii morale.

Suntem convinşi că, mai puternică ca oricare tiranie, este cenuşa omenească strigând răzbunare pentru o moarte nedreaptă.

Noi credem în virtutea mântuitoare a mormintelor.

Noi credem pozitiv, că nu ajungi pe culmi, decât prin răscumpărarea păcatelor şi urmând o linie de viaţă eroică.

Noi credem că morala unui stat şi a unei naţiuni trebue să se supună, să fie subordonată constrângerilor onoarei şi să accepte marginile determinate de respectul ce se datorează demnităţii celorlalte naţiuni.

Credem că e o singură forţă care, cu timpul, e mai puternică ca toate, este forţa tăcută a lacrimilor ce au curs pe nedrept. Este forţa oamenilor cari ştiu să sufere cu nobleţe şi este forţa cutremurătoare a blestemului lor.

Pe scurt, tinerii italieni exaltează mai cu seamă tinereţea lor, perpetua renaştere şi primenire a vieţii, bucuria lor de a cuceri, după tradiţia spiritului roman. Strigătul lor este „a noi", adică: nouă ni se cuvine pământul.

Tinerii germani exaltează rasa lor, disciplina lor, puterea lor de dominaţiune.

Noi tineretul român exaltăm mai cu seamă credinţa noastră creştină şi naţională, virtuţile de dreptate, de omenie şi de nobleţă ale sufletului românesc, rănile noastre, restrângerile şi renunţările noastre, ascetismul, strălucirea jertfelor făcute naţiei noastre, măreţia anonimă a obidei

zilnice ce a îndurat-o veacuri dearândul acest neam necăjit de soartă, mărturia izbăvitoare a atâtor vieţi închinate către zorile ce vor veni, ruga mormintelor noastre, cari toate împreună ne dau în adevăr dreptul la o existenţă mai bună.

Fiindcă nu se poate, gândim noi, ca însoţiţi de această escortă de sacrificii, să nu ne înălţăm pe culmile morale unde devii învingător, întrucât ai putut să te desfaci de micile lanţuri păcătoase ale materiei.

Elementul moral creştin, spiritualitatea interioară eroică şi ascetică, sunt pietrele fundamentale ale operei legionare.

Hitlerismul vrea să creeze un tip reprezentativ al rasei sale şi un soldat folositor măririi şi supramaţiei germanismului în lume.

Fascismul vrea să modeleze un om pioner, rezistent şi desăvârşit în aptitudini, pentru realizările imperiale ce şi le propune statul.

Noi sculptăm un tip superior de umanitate după concepţiile creştine şi o filosofie nouă a vieţii concepută ca un efort continuu, ca un impuls neraţionat şi persistent de a ne elibera de cerinţele materiei, spre a servi pe Dumnezeu şi naţiunea legionară.

Din acest Român nepăsător, nesăţios de plăceri şi de bucurii, vrem să facem un soldat, un om erou.

Alte neamuri au ajuns la măreţie prin felurite aptitudini, prin înzestrări deosebite şi voinţă dominatoare.

Noi până astăzi merităm respect, nu atât prin vitalitatea noastră creatoare, cât prin trecutul nostru de suferinţă îndurat cu împăcare şi eroism.

Merităm respect fiindcă spre deosebire de aproape toate celelalte noroade, neamul nostru niciodată în viaţa sa istorică, nu a săvârşit o nedreptate.

Fala noastră este că am fost necontenit drepţi, am ştiut să suferim şi să ne plătim existenţa în această lume.

*
* *

Despre spiritul nostru naţionalist.

Indrumarea noastră trebue să fie naţionalistă.

Dar nu un naţionalism asemănător celui Naţional-Liberal sau Naţional Ţărănist.

Nu e firmă mai curentă şi de care s'a abuzat, cu mai multă neruşinare, decât firma naţionalistă.

Banca de Stat, în alte ţări, se numeşte Banca Franţei sau Banca Angliei, etc.

La noi avem o Bancă Naţională cu . . . .
Toate oficiile noastre sunt naţionale, toate Casele noastre sunt naţionale, până şi „Viitorul" şi „Adevărul" nostru sunt naţionalişti.

Veţi face deosebirea între naţionalismul apărător de interese materiale şi particulare de clasă şi naţionalismul înţelegător al menirilor româneşti, apărător şi creator al rosturilor româneşti în lume.

Numeroşii noştri naţionalişti: liberali, naţional-ţărănişti, şi alţii, concep naţiunea ca un produs de fabricaţie omenească, ca un capital, un bun juridic şi teritorial.

Pentru noi însă naţiunea e ceva mai mult, e o vietate vie cu legile ei de creştere dăruite de Dumnezeu.

Naţionalismul nostru nu este numai iubire de ţară, iubire de pământ strămoşesc, el este o împărtăşanie a existenţii veşnice sortită neamului nostru.

Naţionalismul nostru nu se limitează în a fi un instinct de conservare, el este un robust instinct de viaţă clocotitoare, de erupţie şi de creaţie.

Cugetaţi la marea diferenţă care desparte naţionalismul materialist, patriotismul imperialist, economic, acaparator şi speculator, bună oară Britanic, de naţionalismul totalitar spiritualist creştin.

De aceia, naţionalismul nostru este naţionalism creştin şi este strâns îmbinat cu creştinismul nostru ortodox.

Deci feriţi-vă, domnilor studenţi, de falşul naţionalism, falş în doctrină, falş în oamenii care-l susţin.

Ca să fiţi siguri de a nu vă fi înşelat, căutaţi, descoperiţi unde sunt cele mai grele suspine, cele mai multe răni, lacrimile cele mai ferbinţi, încleştări de pumni şi scrâşnituri de dinţi, şi veţi şti că aţi dat de adevărata oaste naţională, de oastea creştină românească.

Mai feriţi-vă însă, şi de naţionalismul hitlerist şi de naţionalismul fascist cari vă ademenesc şi vă înşeală din pricina lipsei de pricepere faţă de naţionalismul legionar.

Naţional-socialismul german şi fascismul dacă admit

ca Dumnezeu să rânduiască întrucâtva viaţa individuală omenească, însă aceste doctrine au concepţii ateiste referitor la naţiune.

Naţionaliştii germani şi italieni îşi închipuie că o naţie este condusă de anumite legi fizice şi materialiste.

Aceste doctrine au despre legile cari guvernează soarta naţiunilor, o concepţie comunistă, materialistă şi păgână.

Singura deosebire este că naţional socialismul şi fascismul aplica aceste concepţii vinovate, la formele de viaţă naţională, respinse de comunişti, cari ei le aplică numai la progresul omenirii în genere.

Acest gen de naţionalism, naţional socialist şi fascist, admite un fel de supranaţiune guvernată numai de legile propriei tale unicităţi şi neavând dreptul la slăbiciunea de a se scoborî până a primi îngrădirile legilor morale şi creştine, bune pentru prostimea noroadelor.

Supranaţiunea, ca un cosmos aparte, se mişcă după propriile ei legi mecanice, inaplicabile unor resorturi, unei ceasornicării vulgare.

Singura lege a supranaţiunii este extinderea sa, este realizarea nevoilor sale, prosperitatea sa, hrănirea şi propăşirea puterii sale, energia sa fizică.

Singura morală care o leagă ar fi amoralismul lui André Gide: plăcerea pe care o aflu într'o faptă îmi este un îndemn, şi o justificare să o fac.

Interesul şi pofta devin singurile măsuri ale activităţii naţionale, iar succesul singura dovadă de dreptate.

Acest naţionalism nu admite că soarta unei naţiuni precum şi soarta unui om, sunt în mâna lui Dumnezeu.

Legile morale creştine nu s'ar aplica la neamuri cum se aplică la indivizi.

Din potrivă, naţionalismul nostru acceptă numai supraomul şi supranaţiunea alese şi însemnate prin har Dumnezeesc şi numai în funcţie de ispăşire şi de mântuire.

Credem că superioritatea unei naţiuni este dobândită prin desăvârşita împlinire a datoriei sale de neam, astfel

cum este înzestrat de Providenţă pentru slujba pământeană ce i s'a încredinţat.

Superioritatea este obţinută prin iubitoare înţelegere faţă de legile cereşti, iar nu prin orgoliul de a le înfrunta.

Naţionalismul nostru nu are ţeluri dictate de sângele nostru, nici ţeluri impuse de puterea de propulsiune nestăvilită a dinamismului nostru.

Şi naţionalismul nostru urmăreşte înalte ţeluri pământene pentru slava neamului românesc, însă numai acele ţeluri dictate Românimei de ursita pentru care, născându-se, a împodobit-o Dumnezeu.

Noi cugetăm că succesul nu este o îndreptăţire suficientă, nici o margine statornică şi nestrămutată pentru a înfrâna pornirile unei naţiuni.

In adevăr, Dumnezeu nu'şi îndeplineşte scopurile numai prin cei buni, ci şi prin mijloacele alese de cei răi.

Astfel că succesul favorizează deseori fapte josnice şi oameni decăzuţi.

Dar odată ce au fost atinse scopurile Dumnezeirii, cei cari au urmat cărările greşite, fie ei oameni sau naţiuni, ei totuşi ispăşesc pentru fapta lor rea.

La fel ca oamenii, neamurile pot cădea în păcat contra legilor Dumnezeeşti.

Iată ce nu vor să admită fasciştii şi naţional-socialiştii.

Dumnezeu ne-a dat viaţa individuală şi viaţa naţională, ne-a dat multe minunate înzestrări ale naturii, daruri sufleteşti şi trupeşti, etc.

Dar e drept că nu a făcut să fie tocmeală şi tranzacţie asupra acestor bunuri, între oameni şi naţiuni îngrăşate în trândăvie.

Lumea aceasta în care vieţuim nu este o bursă pentru învoeli: eu iau România, tu ei Ungaria; eu mă întind într'o parte, tu într'alta; să fim cu grijă să nu ne ciocnim; te las în pace, dacă nu-mi turburi somnul.

Din potrivă, legea vieţii este luptă pentru întâetate, creştere, fecunditate, creaţie, voinţă şi faptă fără milă.

O naţie trebue să-şi dovedească vrednicia de a exista şi o dovedeşte răzbind la lumină şi doborând, strivind uneori în vecinătatea sa, tot cei opreşte creşterea.

Insă cum, printre c e l e cari stăvilesc desăvârşirea desvoltării noastre, ne vom opinti fireşte împotriva colectivităţii naţionale celei mai slabe, împotriva aceleia pe care am avea mai multe probabilităţi să o sfărâmăm, vrednicia noastră nu se poate dovedi decât prin evidenţierea slăbiciunei altei naţiuni.

Acesta este adevărul, însă pe planul animal.

Lăsând astfel descătuşat instinctul vital, lumea devine un tărâm de bătălie, unde pentru biruinţă se ia în seamă numai vrednicia pământeană, dar nu şi vrednicia cerească.

Omul însă, dela Domnul nostru Isus Christos încoace, mai trăeşte şi pe un alt plan, pe planul ceresc.

E bine să ne reamintim că un prim blestem Dumnezeesc a aruncat pe om din Rai în lumea animală şi în legile sale neiertătoare, dar să nu uităm legile de iubire date nouă prin mântuirea creştină şi pilda de răscumpărare sfinţită prin chinurile depe Golgota.

Spre a judeca purtarea unui om sau a unei naţiuni, trebuesc deci luate în considerare atât vrednicia pământeană cât şi vrednicia cerească.

Ori în raporturile dintre naţiuni, la fel ca în raporturile dintre oameni, legea Dumnezeească este dragostea.

Ea apără pe cei slabi şi pune, expasiunii celor puternici, hotar de iubire; ea trebue să cârmuiască şi să îndrume vrednicia noastră.

Acest adevăr întreg nu îl prea pricep adepţii lui Nietzche sau naţional-socialiştii germani şi fasciştii.

*) „Lupul este lup tocmai fiindcă mănâncă oaia"; da, dar numai în lumea animală.

Dacă ne suim în lumea creştină, lupul e lup numai dacă iubeşte oaia.

Dumnezeu ne-a dat nu numai un ţel, dar încă ne-a poruncit să ajungem într'acolo pe liniile arătate de El.

Noi legionarii nu ne recunoaştem dreptul să biruim prin orice mijloace.

Suntem cu credinţă şi fanatism în slujba destinului nostru, însă nu înţelegem pentru aceasta să servim la ordinile oricăror patimi ale firii telurice.

---

*) Domnul Profesor Nae Ionescu.

Deci ființa spirituală a unei națiuni începe cu conștiința adevăratei sale meniri; această ființă spirituală se complectează prin vrednicia sa, dar nu se desăvârșește decât prin dragoste.

O națiune își urmărește rostul ei dusă de instinctul său de viață.

Dar acest instinct este încătușat de scăderile vieții pământești.

Un instict de viață oricât de ascuțit ar fi, are o prevedere limitată în timp, o viziune care nu poate cuprinde toată veșnicia unui neam.

Acest instinct el însuși trebuiește cârmuit.

In gândirea și în simțirea național-socialistă și fascistă, el este lăsat liber.

La noi, acest instinct este dirijat.

El este călăuzit de Dumnezeu.

* * *

Despre spiritul nostru eroic revoluționar.

Prin ce se distinge spiritul eroic revoluționar.

1. Inlocuiește motivul interes prin motivul onoare, atât pe plan individual cât și pe plan național.

2. Disprețuiește tihna, fericirea individuală, potolirea.

3. Voește chinuitor, voește cu fanatism mesianic, să elibereze firea din amorf, din banalitate, din amorțire, din întuneric, din sterilitate, din așezările înguste, și să fecundeze un rod durabil, propriu și unic românesc; voește împlinirea unui sens românesc și dreptul la glorie.

4. Caută vijelia.

5. Iubește moartea.

Mai sunt și alte caracteristici; am extras principalele.

Nu îmi este îngăduit, într'un raport sumar, să mă las atras a vă demonstra amplu consecințele sociale și educative al unui stil de viață zidit pe asemenea temeiuri.

Fiecare va înțelege prea lesne și va aproba că oricum aceste temeiuri sunt binefăcătoare pentru purificarea trăirii noastre românești.

Un exemplu:

Dacă Ion Brătianu, primul satrap, nu ar fi fost con-

dus de idei raţionaliste, masonice şi materialiste, dacă nu ar fi întrebuinţat la ctitoria structurei organismului românesc, principiile ateiste ale marelui arhitect; dacă nu ar fi lăsat urmaşilor săi afurisita succesiune a unor dezonorante şi sugrumătoare boli sufleteşti, dacă în loc să fi creiat prin necinste, lăcomie, prevaricaţiuni, slugărnicie şi amoralitate, clasa stăpânitoare română, burgheză de astăzi, ar fi spus atunci Ţării româneşti:

Ce mă preocupă pe mine, în primul rând, este nemurirea naţiei mele.

Vreau ca forţele de creaţie ale vieţii româneşti, să fie bine turnate în tiparul pregătit nouă, de prevederile divine.

Mai întâi mă interesează potenţialul de onoare al neamului meu.

Mă interesează, nu ridicarea de fortăreţe bancare şi economice liberale, ci creerea unor cetăţi sufleteşti în lumea românească: bastioane de neînvins, de aspră şi severă sobrietate şi de intoleranţă absolută, faţă de orice ar fi tentaţie, într'o viaţă moleşită o existenţă de rând.

Un neam nu îşi dobândeşte nemurirea, asigurându-şi prin orice mijloace îmbogăţirea clasei sale conducătoare.

Vreau să educ tineretul ţării mele ca o aristocraţie, în dispreţul banului şi în gustul privilegilor sufleteşti.

Măestria marelui arhitect este insuficientă pentru construirea sufletului românesc.

Vă propovăduiesc dragostea de moarte, spre a vă desvolta gustul veşniciei.

Suntem un neam tânăr, să fim mândri şi voioşi de tinereţea noastră.

Nu tindeţi către adăpost.

Socotind, numărând, şi urmărind numai profitul unei clase care mâine va pieri, veţi schilodi viitorul acestui neam.

Sufletul unui neam, ca să cântărească în istorie, trebuie să pună în cumpănă altceva, decât câteva precupeţiri reuşite şi un total de norocoase şi dubioase afaceri.

Calea noastră românească dacă duce peste valuri ameninţătoare, în spre zori de glorie fără amurg, nu vă speriaţi de furtună şi de naufragiu, staţi în bătaia vânturilor, nu vă îngrijoraţi de siguranţa D-voastră şi de avutul

D-voastră, nu fugiţi să vă adăpostiţi în porturi, mânaţi corabia drept înainte, stăpânitori peste deslănţuirea patimilor naturii şi înduraţi zâmbitor primejdiile, dispreţuitori de viaţă strâmtă.

Inchipuiţi-vă cum ar fi astăzi societatea românească dacă ar fi fost educată după asemenea directive.

Aceste directive isvorâte din spirit eroic revoluţionar nu sunt numai oportunităţi ale vremurilor noastre, ci se înoadă cu tradiţia întreruptă a vieţii Geto-Thracice care înflorea pe acest ogor acum 52 de veacuri.

Istoria românilor ne dovedeşte că existenţa noastră nu a fost o pomană, nici o lesnicioasă căpătuire.

Existenţa noastră noi ne-am plătit-o.

De acum încolo, ne rămâne să fim vrednici pe patrimoniul de suferinţă agonisit.

Generaţia noastră va da probe că cel mai prielnic climat pentru înmugurirea eului romano-thracic, este climatul eroismului.

Iar spiritul nostru eroic revoluţionar, cată să taie şi să vindece racilele liberale şi să verse vitejie, dărnicie şi nobleţă, peste atâtea insuficienţe sufleteşti.

In lupta pentru dăinuirea vieţii omeneşti pe pământ, veţi avea fiecare de ales între două feluri de strategii.

Noi preconizăm izbirea în creştet, tactica bătăliei deschisă, cu plăcerile şi riscurile ce le aduc generozitatea şi avântul vieţii, aruncate făţiş în vâltoarea luptei.

Respingem tactica ocolirii, a vicleniei, a smecheriei, făcute pentru înconjurarea obstacolului şi atacul piezîş; acesta e stilul de viaţă moale care ajunge la foloase pe drumurile joase fără suişuri, urcuşuri şi asperităţi, strategie nimerită pentru omul care îşi face loc trădând, înşelând, cumpărând, însă nu biruind.

Fiecare fel de luptă cere o specie anumită de oameni.

Conducătorii noştri de aproape 300 de ani încoace, caută să ne înveţe să întrebuinţăm de preferinţă tactica ocolirii şi a vicleniei.

A venit timpul s'o schimbăm.

* * *

Să rezumăm: Deci, domnilor studenți, spiritul creștin ne-a dăruit demnitatea de om, spiritul naționalist ne-a dăruit demnitatea de român, spiritul eroic revoluționar ne dă demnitatea de legionar.

Și spiritul naționalist și spiritul revoluționar ne inobilează, deoarece la primul rang de noblețe dobândit de creștinism prin înălțarea omului pe treapta de ființă iubită, crescută de Dumnezeu și în legătură cu El, noi am mai adăugat încă două titluri de fală: demnitatea de român și demnitatea de legionar.

Am inobilat deci conștiința noastră de neam român, deoarece această conștiință este cu atât mai vrednică de respect cu cât simțul demnității de om și de neam este mai ridicat.

Camarazi, anotimpul rodirii românești este însemnat în calendarul veșniciei pe care îl poartă cu sine Dumnezeu.

Acest anotimp, cred eu, se apropie.

Dese ori, cu sufletul căsnit, m'am întrebat ce calitate, ce virtuți, ce farmec, ce savoare unică, ce mireasmă nouă, ce mirodenii deosebite și nemai închipuite va avea, va trebui să aibă, acest fruct românesc.

Vă îndemn să vă puneți și D-voastră, cât de des, o asemenea întrebare.

Insă, ca să nu fiți paralizați de sterilitate și pecetluiți de impotență sufletească, vă zic, camarazi, nu alergați pe aleele cari duc ușor la treptele satisfacțiilor deșarte.

Vă pot da acest sfat, deoarece am dat și acest exemplu.

Nu veți fi creatori Români dacă nu ați trecut prin școala suferinții.

Luați calea cea cu spini, calea înfrumusețată de morminte, aceasta este calea trasă pentru noi de degetul lui Dumnezeu, este calea sortită în Istorie și făpturii românești și nației noastre, este calea deschisă de strămoșii noștri, este calea aleasă și încercată de Căpitan.

Aceasta e calea creației rezervată omului român.

E calea ce v'o vestesc.

Martie, 1936

BUCUREŞTI
TIP. „ENERGIA GRAFICĂ"
STR. I. G. DUCA No. 24
TELEFON 2.64-86

PREŢUL LEI 8.—